

هویت و توسعه پایدار

پری ناز طریقی^{۱*}، بهنام قاسمی^۲

۱- دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زنجان، گروه معماری، زنجان، ایران. (parinaz_tarighi8@yahoo.com)

۲- دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زنجان، گروه معماری، زنجان، ایران. (behnam_bq@yahoo.com)

چکیده

در تعاریف مطرح شده برای طراحی پایدار گاهی بیشتر بر ایده پایداری محیطی در ارتباط با معماری تاکید می شود. مثلاً در تعریف زیر چنین آمده است: ساختمان پایدار ساختمانی است که کمترین تأثیرات ناسازگار بر محیط طبیعی را در طول عمر ساختمان و استقرار منطقه ای و جهانی دارد. اما نباید نادیده گرفت که معماری به عنوان یک پدیده که زاده تفکر انسانی است، برای آسایش و آرامش انسان به وجود می آید به نحوه نگرش و بنیان فکری او وابسته است. اگر با دیدی منصفانه به این موضوع نگاه کنیم در می یابیم که هدف از آفرینش معماری نه تنها پاسخ گویی به نیازهای مادی و فیزیکی نیست و هدفی بس بالاتر که آن برقراری ارتباط با عمیق ترین احساسات و عواطف انسانی است بر آن مرتبت می باشد. می توان این گونه عنوان داشت که تشخیص افراد تشکیل دهنده جوامع قدیم و کنونی که همان هویت آنهاست در روند طراحی معماری و طراحی شهری و بوجود آمدن آثار متعاقب تأثیر گذار بوده یا اینکه این محصولات بوجود آمده بر اساس شرایط اقلیمی و محیطی عامل گردیده است برای متأثر بودن شخصیت افراد و جوامع استفاده کننده از این آثار؟ ولی آنچه قطع به یقین به دست می آید هم عرض و مکمل بودن این دو عامل با یکدیگر است. به بیان دیگر ساخت و هویت در یک فرایند رفت و برگشتی تأثیرات متقابل بر یکدیگر داشته اند که موجب شکل گیری معماری و شهر سازی بعنوان بخشی از هویت جوامع بوده است.

واژه های کلیدی توسعه پایدار، معماری، هویت، جامعه